

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ИЗДАТЕЛ

Малко „като на шега“ от последната ни среща с поредицата на Раду Чинамар изминаха 6 г... :)

Въпреки че е напълно нормално аудиторията да очаква по-бърза презентация на тези материали на български език, истината за нас като издатели е, че въпросните книги са трудни за „раждане“. Не защото представляват някакъв авангард на езотеричната мисъл, а защото е нужно време, за да узреят в нас самите така, че да могат да бъдат агресирани подобаващо, предвид натрупания през годините контекст.

Резултатът, продуциран от тази „технология“, е красноречив – за 12 г. съумяхме да издадем едва 4 части от поредицата, защото публикуването ѝ на конвейер не би паснало на нашата собствена роля в историята. Респективно тази наша роля винаги е била да ползваме подобен род книги като платформа, в която да изрежем прозорец, за да погледнем към хоризонта **през** него.

Ето защо в известен смисъл трябва да сме благодарни на тази поредица, защото тя ни дава възможност да изследваме и публикуваме теми, които иначе биха висели в сравнителна наративна безтегловност. Когато имаме за илюстрация един **реален** окултен сюжет, човек обвързва знанието, което добавяме (постфактум), с **история**. А ние всички функционираме чрез истории. Точно това е причината книги като Стария завет (например) да не представляват прост списък от правила (които да трябва да бъдат допълнително разкодирани впоследствие), а именно сбор от притчи. Когато човек види как правилото бива съотнесено към реалността чрез история, поуката от това е много по-убедителна и остава. Правилото само по себе си не е разиграно действие и избледнява; правилото, представено чрез история... е посято семе.

На подобен принцип екзотичните ни преживявания и информация, представени в традиционните за Издателството следговори, „цракват“ по друг начин, когато бъдат асоциирани с **конкретен наратив**. Така читателят има шанс да

онагледу за себе си определени принципи и – **ако прецени** – да разгледа основното съдържание от **коренно различна гледна точка**. Респективно създадените условия за една интимна и персонализирана трансмутация на представената история могат да доведат до откриването на съкровище. А за да създадем средата, подходяща за подобна трансмутация, е нужно **време** за изграждането на подобаващия контекст. Това би следвало да обяснява по-добре защо 3-тата и настояща 4-та част от поредицата са разделени от цели 6 г.

В този ред на мисли, следва да акцентираме именно върху тази изключително важна корелация между съдържание и контекст, която винаги е очевидна. „Контекстът“ е по-широкото понятие, а „съдържанието“ – по-частното такова, като комбинацията между двете е **решаваща** за адекватното възприемане на която и да е история. Когато последната е от екзотично естество – значимостта на въпросното съотношение расте в геометрична прогресия. Обстоятелствата около тази корелация ще доизяснят допълнително и фактора „време“, който неминуемо играе роля в изготвянето на тези материали.

Когато читателят държи в ръце наша завършена книга, той разполага със сравнително голям прерогатив – синтезите ни разтварят по-голямата част от цензурата вместо четящия. Обикновено това не е ситуация, която се подразбира „автоматично“ или „непременно“. Специфичният начин, по който сме решили да издаваме книги, превръщат този синтез в наша „работа“, а читателят впоследствие я намества в индивидуалната си рамка. С подобна структура се свиква лесно във времето.

Така гадено заглавие в неговия краен вид лесно може да бъде взето „само по себе си“, защото на български не съществува досега със съдържанието в неговата изначална форма. Т.е. няма лесен достъп до референтната точка, при която би съществувала минимум езиковата бариера. Когато започваме да контактуваме с гадено съдържание като издатели обаче, първоначално ние винаги се сблъскваме с факта, че голяма част от контекста му е **цензуриран априори**. Впоследствие „реконструираме“ спестеното по различни начини, водещи и до различни крайни резултати, без ясна обективна идея каква част от свършеното е в релация с истината за първоначално представеното.

Последната **винаги** остава под похлупака на цензурата, колкото и да се стараем. Това не променя факта обаче, че се изправяме пред огромното предизвикателство тези истории да бъдат представени по начин, който **решително** да ги разграничи от „фикцията“ (за каквато те с лекота могат да бъдат взети). Именно до това се свежда и изграждането на въпросния контекст. Макар „съдържанието“ да е „само по себе си“, контекстът го отваря и свързва с реалността по много различни начини.

Представете си един архивиран .rar файл, който компресира в себе си много файлове. „Сам по себе си“ той е полезен в ролята си на „пазарска чанта“, събираща многото „напазарувани продукти“ (които се явяват нейното „съдържание“). Така те са лесни за пренос, а целта е да се транспортират до вкъщи, където да бъдат съгтовени, временно съхранени или ако щете подарени на роднина – вариантите очевидно са много. Различните възможности за това какво можете да направите със съдържанието на чантата, се явява и техният „контекст“. Т.е. с разархивирането на .rar файла вие вече градите контекст.

Книгите от настоящата поредица са своеобразен архивиран файл, а нашите следговори към тях – контекстът, който изграждаме от тях по обратен път. Неслучайно това е поредица, чиито следговори **всеки път** надхвърлят контекста на оригиналното съдържание. Парадоксално, за да постигнем споменатото „разграничение“ от фикцията, ние трябва да създадем един, доста често, силно абстрактен контекст, в чийто рамки частното съдържание да придобие смисъл по един сравнително правдоподобен за лявото полукълбо начин.

Ето защо трябва да признаем, че по наше мнение въпросното разграничение е постигнато на прилично ниво от Раду Чинамар единствено в *„Подземните тайни на румънския сфинкс“*. Въпреки изключителната екзотика на описаните феномени, те са проводими, защото резонират с вече познати за структурата на шахматната гъска фигури и конфигурации, изнесени **в самото съдържание**. От гледна точка на тесеракта има достатъчен набор от съгласия, към които този сюжет може да се отнесе така, че да пробие в колективния фокус **чрез елементи, познати на всеки**. Т.е. начинът, по който е описана самата история, ѝ позволява да играе ролята на фундамент с дълбоки корени. Респективно върху него можеше да се стъпи лесно и да се изгради допълнително проводим контекст с минимум работа.

По тази причина дори следговорът, който подготвихме за въпросната основополагаща книга, се случи с лекота. Просто потвържденията буквално идваха отвсякъде, защото каналите вече бяха изградени. Това се дължеше именно на адекватното съдържание на оригинала, който позволяваше награждане в множество посоки, свързани с утвърдени в реалността структури, за които **вече има масово съгласие**.

В следващите части от поредицата консистенцията на тази спойка става все по-рядка, защото съдържанието подлежи на все повече флукуации, клонящи към (все още) колективното несъзнавано. От една гледна точка това се дължи на все по-екзотичното съдържание на всяко от продълженията, а от друга – на цяла върволица от твърде деликатни и „сенчести“ обстоятелства, които биха издали точната конфигурация на шахматната дъска, ако бъдат представени 1 към 1. Тъй като това съдържание е по-скоро с двата крака в несъзнаваното, то остава „потенциално възможно“, но все по-неправдоподобно за средностатистическия читател. Така ролята на контекста започна да увеличава **в пъти** своята стойност. Респективно следговорите ни (които го предлагат) се превръщат в алхимичен процес, трансмутирац тъмнината на несъзнаваното в светлина, възприемаема за масовия фокус. Която, както ще разберете косвено на по-късен етап – може да бъде злато.

Поставено така, дали тези ни синтези се доближават до истината, която Рагу спестява, или отварят коренно различен канал към друга истина от многофасетния кристал на творението – няма особено значение. Въпросът е, че налице имаме **процес**, а той винаги разкрива нещо от несъзнаваното, което допреди това е било в тъмното. Изграждането на каналите (на адекватен за лявото полукълбо език) към всичко, което допреди това е било в тъмното, е архитектура, подвластна на ресорите на въображението и времето. Парадоксално, първото лежи отвъд второто, но построяването на моста между тях е коренно различен проблем, свързан с **пространството**.

И макар да е възможно всичко това да звучи като загадъчна алюзия за „нещо (си)“, то казаното е само по себе си достатъчно, за да разберете по-добре съотношението и значението на „върволицата“ съдържание-контекст-време.

И именно защото узмина толкова много време от последната издана книга на Рагу Чинамар, уместно е да опресним накратко

сюжета на предните 3 части от поредицата (предвид и че не всички наши читатели са имали възможността да се сдобият с тях на хартия). Намираме това за коректно и поради винаги съществуващата възможност¹ някой да осъществява първата си среща с работата ни именно чрез настоящото издание.

В този ред на мисли, оригиналното съдържание на предишните части от поредицата неминуемо ще бъде извадено от контекст, защото имаме пространство само от няколко страници за къс преразказ. Въпреки това сме длъжни да го преговорим. Това ще ви спести време, ако не сте запознати със съдържанието на първите 3 книги, или ще ви загуби такова, ако помните добре контекста им :)

В зависимост от ситуацията, историята дотук изглежда по следния начин.

На първо място – кой е „Рагу Чинамар“?

На този етап е все още неясно кой стои зад въпросния псевдоним. Питър Муун продължава да вярва, че „Рагу“ е един човек (а не група от хора), който изнася реална, романизирана информация от името на гадена фракция. Питър познава румънския издател на поредицата Сорин Хурмуз достатъчно добре, за да знае, че последният не е част от някаква умишлена конспирация по „изобретяването на Рагу Чинамар“.² Добре позиционирани в правителството румънски приятели на Питър потвърждават, че „Рагу“ работи в разузнавателния сектор. Различни хора, с които се е срещал при своите пътешествия из Румъния, пък вярват, че общата рамка на историята има своите основания, но не са толкова сигурни в нейната конкретика. Какво **точно** се е случило в планините Бучеджу³, до голяма степен все още остава мистерия. Засега книгите от поредицата ни предлагат единствените улики.

---

¹ Валидна за всяка следваща книга, която издаваме.

² „Рагу“ избира Сорин за канал на неговата информация и изстрелването ѝ в публичното пространство, защото вижда, че буквално година преди това е публикувал „Проектът Монтоук“ в Румъния – достатъчно екзотична по естеството си книга, което му дава увереност, че неговите собствени материали ще намерят правилния си дом. Всъщност „Проектът Монтоук“ дава старт на издателската дейност на Сорин през 2003 г. Това е и годината, в която се развиват фактическите действия, станали повод за написването на първата книга на Рагу, която излиза година по-късно в Румъния.

³ Мястото, където се разиграва ключовият епизод от сюжета на първата книга.

Сигурното в ситуацията вече бе отбелязано – работата на нашия лирически герой е обект на цензура и той самият го заявява многократно. На него явно е възложена задачата да модерира границата между реалното и нереалното посредством литература. „Цезар Браг“¹ например е прекрачил тази граница и вече не е част от човешкия свят (доколкото знаем той вече живее в т. нар. „Вътрешна земя“ и действа като вид „консул“ на човешката раса там). В крайна сметка обаче, Рагу пише на Питър, че Цезар се е свързал с него след доста дълъг период на нулева комуникация. Цезар го уверил, че ще се върне в точния тайминг, когато условията за това са подходящи.

Макар да сме споделяли мнението си относно дилемата за личността на автора (която отново ще бъде контекстуализирана в следговора), самият въпрос „кой е Рагу“ остава сравнително нерелевантен. Тези книги доказаха своята окултна и архетипна потенциалност в живота ни², така че предпочитаме да се съсредоточим предимно върху съдържанието и последващото изграждане на контекста, а не върху личността.

В този ред на мисли, ето и късия преразказ на основния сюжет, разгърнат в поредицата готук.

Историята на първата книга стартира във времевия период на Студената война, когато възникнал естествен съюз между комунистическа Румъния и Китайската народна република. Опитвайки се да бъдат конкурентни на Запада по отношение на най-напредналите и езотерични методи за разузнаване и шпионаж, румънците потърсили помощта на китайците. Като част от програма за културен обмен, съобразно която китайски студенти можели да участват в образователни програми в Румъния, китайското правителство изпратило на румънците

---

¹ Псевдонимът на персонажа, представляващ реалното ядро на книгите на Рагу, благодарение на който последният получава достъп до всичката изнесена информация.

² Подобно на Сорин Хурмуз, „Проектът Монтоук“ бе книгата, с която ние стартирахме своята издателска дейност през 2009 г. С нейния съавтор (Питър Муун) се запознахме лично през 2008 г. в Румъния. От него разбрахме за съществуването на поредицата на Рагу, чийто превод и публикация той тъкмо започваше в САЩ. Така 2 г. по-късно на български излезе „Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула“. Хроника на синхроничностите ни с книгите и тяхното влияние върху работата ни обикновено предлагаме в предговорите и следговорите ни към всяка една публикувана на български част.

експерт по парапсихология. Той започнал да ръководи тайния отдел, занимаващ се с всички необичайни събития в страната. Те били класифицирани като „събития от тип К“, но по терминологията на днешната поп култура ще е по-илюстративно да бъдат наречени „досиета Х“. Известен като „Департамент Нула“, съществуването на този специален отдел било достояние само на Чаушеску и шефа по сигурността на страната. Освен грижата за индивиди с пси-способности, Департамент Нула се заел и с тяхното обучение. Експертът по парапсихология, менажирац този уникален отдел, ни е известен от първата книга като „д-р Ксиен“.

Въпреки че д-р Ксиен е интригуващ герой, читателят не научава твърде много за него в тази въведителна първа част. Това, което знаем, е, че той бива повикан след раждането на друг много интересен персонаж, който се оказва и родоначалникът на цялата поредица от книги – „Цезар Брад“ (псевдоним). Той се ражда с пълна връв, която била толкова дебела и жилава, че дежурният лекар трябвало доста да се потруди със скалпела, за да бъде отрязана. Тъй като случаят представлявал аномалия, Цезар попада под наблюдението на Департамент Нула. След като детето проявява множество екстраординарни способности (включително спонтанна левитация), то бива откъснато от семейството си и преминава под настояничеството на Департамента. Цезар създава близка лична връзка с д-р Ксиен от много крехка възраст и с времето бива обучен в множество духовни и пси-дисциплини.

Както става ясно на един по-късен етап, д-р Ксиен подготвял Цезар за пазител на това, което може да се нарече „най-голямото археологическо откритие в историята на човечеството“: тайна и дотогава недостъпна камера, вградена директно във вътрешността на румънските планини Бучеджи под т. нар. местен „сфинкс“¹, без видим вход за достъп от повърхността. Откритата от модерните сканиращи сателитни технологии на Пентагона², локацията става причина за международни интереси и интриги по най-висшите етажи на световния елит. По този канал в историята агресивно се намесва италианското масонство, което

---

¹ Скална формация, наподобяваща чертите на въпросното митологично същество.

² Чито ръководители очевидно използват цялата си налична технология за разузнавателни цели на всички географски аномалии и ресурси на планетата.

праца свой високопоставен представител, с цел да шантажира Цезар за специален достъп до тайната камера.

В крайна сметка, след намесата на масона румънците полагат началото на безпрецедентен съюз с американската армия¹, която разполага с техника, способна да изреже тунел в планината, даващ достъп до откритото от сателитите. С чужда помощ и след редица технологични енергийни бариери, Цезар успява да проникне в камера, съхраняваща футуристична холографска технология, поставена там преди около 50 000 г. от неизвестна раса съществува с очевиден нечовешки произход. Технологията наподобява маси, позволяващи на човека, поставил ръката си върху тях, да види собствената си ДНК, представена в триизмерни холограми. Други устройства прожектирали ДНК на извънземни видове, придружавани от изображения на съзвездията, които обитават. Чрез поставяне на две ръце върху различни части на масите, човек можел да „кръстоса“ ДНК на два вида, за да види как би изглеждал крайният резултат, ако те бъдат хибридувани. Тъй като по описанията самите устройства били високи няколко метра, съществата, които са ги построили, са били гигантски в сравнение с днешните хора.

Спрягана в книгата като „Залата на Проекциите“, камерата съдържа и технология, чрез която човек може да види холографска проекция на историята на Земята, отразяваща индивидуалността на всеки, който може да я наблюдава.² Тази история обаче внезапно прекъсва около 5 век сл. Хр., навярно защото изисква някакъв вид софтуерна актуализация.

Един от по-интригуващите аспекти на Залата на Проекциите е, че тя помещава и входовете на три мистериозни тунела с множество подраклонения, които водят до подобни подземни съоръжения в Ирак, Монголия, Тибет и платото Гиза в Египет. Един от трите тунела води и до Вътрешната земя.

Въпреки че Цезар е определен за надзорник на това строго секретно археологическо откритие, неговата роля явно не е била да бъде автор на историята за откритото и последиците от него. Докато текат описанията догук събития, Цезар избира „Раду Чинамар“ да напише книгите от настоящата поредица, които очевидно се превръщат в

---

¹ Което съвпада като тайминг с внезапното приемане на Румъния в НАТО.

² Запознатите с работата ни читатели знаят, че на практика всеки живее в своя собствена реалност, поради което има и индивидуални връзки с различно „минало“.

политически лост при противоборството на различните замесени фракции. Служейки като наставник на Рагу, Цезар бързо го въвежда в геополитическите машинации, съпровождащи откритието, като същевременно го ограмотява и за света на пси-феномените и езотеричните науки. Техните философски диалози придружават разказите, касаещи откритието в Бучеджи, и всичко това съставлява сюжета на първата книга от автора, която издадохме в самия край на 2010 г. под заглавието „*Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула*“.

Макар енигматичният г-р Ксиен да подготвя Цезар за неговата странна съдба чрез строго обучение и специфични практики, той вече е далечен спомен по време на голямото откритие и изглежда напълно откъснат от съпровождащите го политически машинации и интриги. Той обаче е заинтересована страна и категоричен родоначалник на информацията, разкрита в тези книги, и това ясно проличава във втората част от поредицата: „*Посвещение в древната страна на боговете: 12 дни из дебрите на алхимията и тибетския мистицизъм*“.

Тя започва с редакторска бележка от румънския издател на поредицата Сорин Хурмуз, който включва многобройни извадки от пресата, потвърждаващи историята на Цезар и Рагу за голямото археологическо откритие от първата книга. Парадоксално обаче, сюжетът на 2-ра част няма нищо общо с вече постланяя наратив за планините Бучеджи.

„*Посвещение в древната страна на боговете*“ започва с мистериозен мъж на име „Елинор“, който се опитва да се свърже с Рагу чрез вече споменатия му на няколко пъти издател в Румъния. Последният е инструктиран да блокира всички желаещи да се срещнат с автора. Всъщност Сорин никога не се е виждал с Рагу и общува с него само чрез специален куриер или с предварително подадена телефонна карта. Когато в крайна сметка става ясно, че Елинор говори от името на тибетски лама, Рагу променя настройката си и е уредена среща.

Тя протича в разговори в две фази. Първо Рагу говори надълго и нашироко с въпросния Елинор, който се оказва алхимик, и научава много подробности за неговото изключително рядко метафизично изкуство. Впоследствие идва и ламата, който всъщност се оказва г-р Ксиен – менторът на Цезар от първата книга!

Той обяснява как е служил в кралския двор в Лхаса под името Репа Сундхи във времената на китайското нашествие в Тибет. Избягвайки тази чистка, по някакъв начин той се озовава на служба в комунистическото правителство и приема различна самоличност като „г-р Ксиен“. Подобно на Елинор, той също има свои начини за утължаване на физическия си живот, а магическите му способности стават очевидни веднага за Рагу, тъй като ламата е придружаван от нефизическо свръхестествено същество, което сам е създал¹.

Репа Сундхи има много специфична програма за срещата и тя е свързана с една от темите на книгата, която държите в ръцете си: древен пергамент, който разкрива пет тибетски техники за посвещение.

Ламата и Елинор водят нашия герой в планините Апусени в Трансилвания. Там Репа Сундхи отваря междупространствен портал, който буквално ги пренася до високите върхове на Тибет, които са недостъпни за хора с нормални транспортни средства.² Рагу е ескортиран до пещера, където има друга екзотична среща с една дакини³. Името ѝ е Мачанди и тя е със син цвят на кожата. Мачанди не само уницира Рагу, но му дава и древен ръкопис, който трябва да бъде преведен от древнотибетски и публикуван за пръв път в света именно на румънски. След като най-накрая бива преведен от Репа Сундхи, той се превръща в тема на настоящия том.

Третата книга от поредицата, „*Първият тунел: окултната зала в Египет*“, ни връща към Залата на Проекциите в планините Бучеджи. Рагу е вербуван да се присъедини към Департамент

---

¹ Става дума за т. нар. (в тибетската терминология) „йидам“. Тънкостта тук е, че вникването в дълбините на самия феномен изгражда много важен контекст, защото практиката по сътворяване на йидам е неразривно свързана с начина, по който е изграден светът. Принципите зад това са постулирани както в „*Завръщане в Монтоук*“, така и в следговора ни към настоящата книга.

² Темата за видовете земни портали е твърде деликатна, защото подобни древни съоръжения се ползват от различни окултни фракции из цялата планета по разнообразни причини. Съответно много от тях могат да се ползват само от точно определени групи, които са установили контрол върху тях. Има и такива обаче, които имат далеч по-естествен произход, като през вековете много обикновени хора имат досег с този феномен. Често това са търсачи на злато. Такива истории са описани в материала „*Мистериозния времеви портал в Аризона*“, който може да бъде открит в секция „Езотерика“ от сайта на Издателството.

³ Женско възплъщение на тантрично „божество“.

Нула и да участва в пътешествие с Цезар по мистериозния „първи“ от трите описани тунела в „Подземните тайни на румънския сфинкс“. Той води до скрита камера под платото Гиза в Египет, а пътуването из него е не по-малко интересно, защото е белязано от различни времепространствени аномалии. Съставът на събрания за целта смесен интернационален екип също е доста екзотичен, а мисията му е да събере определени информационни носители. Те представляват метални плочки, своего рода „древни DVD“-та, които прожектират холографски картини от историята на вселената. В книгата се коментира, че това, което успяват да изземат, ще отнеме значително време за гледане от голяма група хора, тъй като продължителността на записите (на само 1 плочка) продължава плътно 2 дни, без да спира. Което означава, че за да се изгледат всички записи, би отнело стотици години. Респективно въпросните плочки биват изпратени в Америка за подробно проучване.

„Окултната зала“ под платото Гиза съдържа и устройство (състоящо се предимно от огромни кристали), което улеснява проекцията на съзнанието на човек назад във времето. Това не е машина за физическо пътуване във времето, а за ментално такова. То изисква определено ниво на вътрешно развитие на ползващия го индивид, за да може той да издържи на трудностите и психичните напрежения при проектирането във времето. Научаваме и че това устройство е биорезонансно, тъй като е настроено към физиологичните, ментални и емоционални състояния на субекта, както и към неговата цялостна мултиизмерна матрица. С други думи, всеки ползващ устройството ще види различно „минало“, досущ като в случая на вече описаната технология в Залата на Проекциите в планините Бучеджи.¹

Друг интригуващ аспект, касаещ устройството за пътуване във времето, е, че отново е въввлечена известна доза цензура. Когато Цезар се опитва да проектира съзнанието си хилядолетия назад, за да види кой е създал самото устройство, той среща

---

¹ Напомняме ви и казаното от участник в проекта Монтоук, че за връщане до събития във времето, които са назад няколкостотин или дори хиляди години, за оперирането на стола бива издирван човек, който да е генетично свързан по кръвна линия с хора, живели в набелязания времеви интервал. Т.е. била е използвана генетичната или расова памет, защото тя съдържа информация за референтните точки на всички от генетичното коляно. Това означава, че ДНК като форма на светлинна биологична технология има отношение към паралелните реалности и коридори, към които човек се прикача.

бариири, подобни на тези в Залата на Проекциите (при опит за достъп до същата информация). Всичко това дава повод за интересни спекулации, най-логичните от които ни казват, че строителите на двата комплекса са едни и същи същества, които искат да останат анонимни.

В книгата е описано и преживяването на Цезар при ползването му на устройството за връщане във времето, по което е живял Исус Христос. Рагу също разказва какво е видял в първоначалните си преживявания в Залата на Проекциите под румънския сфинкс, когато е наблюдавал събитията около разпъването на Христос на кръста и съпътстващите го екзотични фактори, които не са намерили място в Новия завет. Епизодът с Христос е важен, защото описаното от Рагу и Цезар съвпада с разказа на „Стан Кембъл“, предаден ни от Питър Муун в глава 11 от *„Завръщане в Монтоук“*. И двата случая касаят пътуване във времето (макар и с различна по естество технология) и участниците разказват сходна история независимо един от друг.¹ Това повдига и темата за взаимообвързаността на всички секретни проекти и технологии, касаещи пътуване във времето.

Разбира се, в трите книги има и **много други** интересни детайли, истории и персонажи, които няма как да преразкажем в това експозе. Целта ни е да предадем основната сюжетна линия, довела до събитията в настоящата книга. Всеки, който прецени, може да си опресни въпросните 3 тома или да ги прочете за пръв път, ако преди това не е имал щастието :)

Интересното тук, което касае и актуалната ни история, е въпросът за маркерите във времето. В различните времеви потоци има определени събития, които по една или друга причина се открояват. Те са нещо като „възли“ или „хъбове“, от които се разклоняват множество коридори във времевата матрица. Навярно това е перспективата, от която действа и въпросният Репа Сундхи – тибетският лама, известен още като „д-р Ксиен“. Въпреки че не е участвал в ежедневните операции, направили възможно откритието в планините Бучеджи, той очевидно се

---

¹ Всъщност, както сме споменавали и преди, Рагу и Цезар са изключително впечатлени от съвпадението между двете истории, защото те прочитат описаното от „Стан“ след своите собствени преживявания. Хронологично обаче описаното в *„Завръщане в Монтоук“* изпреварва с години преживяното от румънците.

появява в определени моменти от времевата линия, за да ускори ефективно определени събития, които да направят всичко това възможно. В крайна сметка, цялата 2-ра част хроникира усилията му Рагу да получи ръкописа, който е преведен и представен в настоящата книга. Както ще видите тук, ламата е **много** внимателен **кога точно** трябва да бъде изложен тайният пергамент пред света. Няма съмнение, че той го разглежда като маркер във времето, както го е замислил и неговият автор – споменатият в „Посвещение в древната страна на боговете“ Пагмасамбхава. Последният е и централната фигура в първата част на следговора ни.

Говорейки за въпросния ръкопис, бихме искали да агресираме и нещо във връзка с него по специфичен начин.

Макар от една гледна точка да е тривиален, когато четете превода на стихотворното му съдържание и придружаващите го коментари на Рагу – не подценявайте предложеното. Въпреки че то не е нищо „революционно“ за света на езотериката, твърде лесно е да отхвърлите думите, които четете на хартия, точно както бихте направили с всеки друг текст, свещен или не. Описаните принципи са мощни, но нямат значение или въздействие, освен ако не бъдат осмислени, приложени и в крайна сметка усвоени от читателя. Стансите на пергаментта ще бъдат коментирани от коренно различен ъгъл в следговора ни, но дотогава би било удачно да се вслушаме добре в думите на Рагу, който казва: „(...) ако останем затворени, злобни и подозрителни, тогава красотата, добротата и любовта не могат да пробият черупката, която сме създали. Тогава ние сами приемаме, че те не съществуват.“ Можем да очакваме, че ще има всякакви различни мнения от хората, които ще прочетат стансите на пергаментта. Питър Муун споделя, че повечето хора клонят или към твърде много цинизъм, или към прекалено лековерие. Винаги има нюанси на сивото по отношение на всяка „истина“, стигаща до вас. Най-важното остава да приложите информацията в собствения си живот.

И макар самият пергамент да е тема единствено на трета глава от настоящата книга, то неговата гравитация е достатъчно голяма, за да фиксира заглавието на оригинала и английския му превод на: „Тайният пергамент: пет тибетски техники за инициация“. Тъй като обаче лайтмотивът на тази

книга за нас е другаде, решихме да я кръстим: „Долината на златните тронове и пергаментът на Падмасамбхава“.

Съответно в нея ще прочетете приключенията на Рагу Чинамар, случили се веднага след завръщането му от пътешествието до Окултната зала под платото Гиза, описано в предната, 3-та част от поредицата. Както и в предишните му книги, тя ни отвежда в съвсем различна и уникална посока. Всъщност това е един от най-възхитителните аспекти на сюжетите му – темите му винаги са пълни с неочаквани изненади и обрати.

В същия (но от техническа гледна точка) ред на мисли, няма как да не отбележим симетрията, която авторът спазва в своята поредица: след всяка експедиция през тунел следва том, който се занимава с отделна странична тема, нямаща нищо общо с комплекса Бучеджи; след което се завръщаме към експедиция през следващия тунел. Доколкото знаем, тази ритмика се запазва и в бъдещите книги, които все още не сме издали на български.¹ Респективно, предвид че в предната част ни бе разказано за тунела, водещ до Египет, в настоящия том имаме засегнати коренно различни теми, които не касаят Бучеджи.

И тук отново ще опрем до тези 6 г. пауза, които не бяха случайни, защото ситуацията с настоящата книга се оказва по-комплексна от всякога, когато става дума за работата на Рагу Чинамар.

От една страна, нейните качества **със сигурност** са най-съмнителни от всички, издадени досега книги от поредицата, по причини, с които ще имате възможността да се запознаете сами в процеса на прочита ѝ. За нас това бе критично до точка, в която на даден етап дори имахме колебания дали да продължаваме работата си по поредицата.

---

¹ Това, което забелязахме и като лични синхроничности във времето, е, че книгите от румънската поредица имат енергийна връзка с други наши проекти, които хронологично изпреварват работата на Рагу в нейния български вариант. Така например вече сме обяснявали как „Подземните тайни на румънския сфинкс“ е обвързана с „Проектът Монтоук“, защото двата сюжета са свързани с един и същи планетарен биоритъм. „Първият тунел“ е свързан със „Завръщане в Монтоук“ чрез темата за Христос и корпорациите, а „Посвещение в древната страна на боговете“ и настоящата книга са **фино** свързани с „Произход и история на Империте Орион и Сириус“ до степен, в която тук имаме споменати персонажи, наречени „Перис“ и „Мату“ :) Има и още една допълнителна синхроничност между нашата работа и настоящата книга на Рагу, която ще се разкрие след малко.

От друга страна, **има точно няколко страници в самия край на книгата, които са по-добри от всичко останало, писано от Рагу досега!** Тези няколко страници разказват история, която (по наше мнение) слага в малкия си джоб всичко, свързано с планините Бучеджи, преживяното в Тибет или откритото под Сфинкса в Египет. Това е история, която на лично ниво ни изпълни **истински**, и смятаме, че си **заслужава** да съществува на български. Освен това тя отвори пространство за презентация на една отдавна разработена, но непубликувана досега от нас тема, която в крайна сметка зае по-голямата втора част от следговора ни към книгата.

Основното тяло на настоящата книга обаче си остава меко казано противоречиво и има потенциал да погразни всеки българин. В скорошно свое интервю Питър Муун каза, че „българските издатели на Рагу са скептически към езотеричната част (от работата му)“. Причините за това са добре описани във всички наши следговори към поредицата, но апогея на тази тенденция ще откриете в последната пета глава на книгата, която е най-дълга от всички останали и съдържа подробни описания „защо румънският народ е най-древният на света“.¹ Парадоксално, трябва да минете през всичко това, за да стигнете до въпросните последни страници, които осмислят цялото съществуване на тази част от поредицата. На практика най-доброто, което можем да кажем за тази книга, е, че тя наподобява алхимичен процес. Следва да минете през много етапи на рафиниране, за да можете в последните няколко страници буквално и преносно да откриете чисто злато в лицето на най-впечатляващата история, разказвана ни досега от Рагу Чинамар.

Имайте предвид, че събитията, обстоятелствата и дневният ред, описани от автора, се простират далеч отвъд личния му микрокосмически поглед над нещата. В по-широката макрокосмическа рамка Рагу е избраното средство за задвижване на определени програми от името на сили, обитаващи царството на безкрайността. Каквото и да е тяхното естество, те **безспорно** имат способността да изкарат човек от всекидневния му хипнотичен унес, давайки му малко магия, което на дадено ниво в днешно време **вече е нещо**. Поставено така, самите ние сме

---

¹ Това пък се превърна в символичен повод да опазим „нашето си“ и да издадем настоящата книга с шрифтове, поддържащи българска форма на кирилицата, правени от български автор. Смятаме да превърнем този прецедент в традиция.

наясно, че навярно част от аудиторията чете тези книги през коренно различна от нашата призма и тяхното компресирано съдържание е достатъчно за много читатели. По всяка вероятност нашите синтези по темата могат да изглеждат за тях „твърде строги“ към Рагу (въпреки пословичния универсален скептицизъм на нашия народ). Тук следва да не се забравя, че в известен смисъл образът на „Рагу“ е конструиран като „аватар“ на т. нар. „обикновен човек“, с когото средностатистическият читател да може да се идентифицира лесно. Макар от една страна това да е разбираем подход, предвид общото планетарно ниво на съзнание, то той води и до едно неизбежно „подценяване“ на друга част от аудиторията, което пък окарикатурява и самия образ на Рагу. Защото вписан в подобна „наративна рамка“, той самият е **принуден** да се държи „подценено“, действайки „от името“ на същия „обикновен човек“: да задава именно въпросите, които такъв индивид би задал в подобна ситуация, да демонстрира определен наивитет, да има пресилени и вдетинени реакции, неотговарящи на въпросните обстоятелства, и т.н., и т.н... Същият модел вече сме наблюдавали в работата и на Робърт Морнинг Скай, и това е разбираемо. Сама по себе си това е нужната **основа** на познатата наративна структура на „пътешествието на героя“ и първите стъпки на същия този герой в неизвестното (като в конкретния случай е интересно колко книги ще са нужни, за да доведат героя до по-съществена трансформация).

Това означава, че следва да се отправят призив, аналогичен на този, който адресирахме към вас и в „*Завръщане в Монтоук*“. Когато нещо ви дойде „в повече“, припомнете си митологичната природа на всяко едно повествование, идващо „отвъд воала“, и го разглеждайте като легенда, а не като конкретно съдържание на „диалог“, „случка“, „персонажи“ или „обстоятелства“. Поради отдалечеността на двата свята и липсата на конкретен „мост“ между тях, много фрагменти са подложени на определен тип деформации, подобно на настъпено и смачкано парченце от пъзел, което вече не може да пасне по същия начин в общия ансамбъл. Респективно някои елементи не пасват по начина, по който ни се иска, за да бъдем погълнати от историята напълно. Засега това са правилата на играта, с които всички ние просто трябва да свикнем да работим, имайки вземане-даване с подобен тип сведения (**без значение** от кого са представени те).

Обикновено нашата работа е да „реставрираме“ въпросните „деформирани“ елементи, което е форма на нашето собствено „пътешествие на героя“, играейки ролята на свързочници между лявото и дясното полукълбо. Входът към това е изкарването на събитията от тяхната фактология, което митологизира наратива. Защото един мит **вече** създава условия за изграждането на контекст по простата причина, че неговата рамка е широка.

С това не казваме, че нашият контекст/трактовка е „по-добра“ от тази на Рагу, защото в крайна сметка това е **неговата** история, на която ние просто стъпваме. За нас е лесно да станем неуместно арогантни, четейки книга от естеството на тази. В крайна сметка обаче, дискутираното тук е отвъд границите на пешеходното мислене (от което „неспирният вътрешен критик“ е част). Основната цел не е да бъде да критикуван Рагу – това в неговия случай е твърде лесно. По-скоро използваме представеното съдържание, за да култивираме **бдителност** в собствения си живот. Защото именно тя е необходимото условие за **свобода** в тази Игра. Тази бдителност не принадлежи на ресора на науката или литературната критика, а е обвързана с човешкия фактор и вътрешния ни свят. Именно от нейната перспектива се стараем да оперираме всеки път, когато синтезираме своите собствени преживявания и наблюдения и ги споделяме с вас под формата на контекст.

В крайна сметка обаче, каквото и да мислим за историите на Рагу, то не е по-важно от това какво **вие** бихте могли да направите (или сътворите) с тях за себе си.

Едно тук е сигурно. Отвъд тяхната специфика на всеки един частен случай, чрез тези книги всички ние получаваме достъп до доклад с информация, който е не просто удивителен по своето естество. Той е напълно уникален и ще изпрати съзнанието ви на пътешествие в неочаквани посоки, активирайки кътчета от вашето въображение, които по всяка вероятност досега са били латентни или недостъпни.

Що се отнася до по-„техническата“ страна на структурата на самата книга...

Това, което можем да кажем, е, че допълнителната ретроактивна синхроничност (за която загатнахме преди малко), обвързваща ни с конкретното заглавие, е методът **Remote Viewing**

(или на български – дистанционно наблюдение). Онези от вас, които са чели „Подземните тайни на румънския сфинкс“, помнят, че като приложение към книгата бе добавено RV изследване, правено от българи. То целеше да установи истинността на откритията в планините Бучежу, представени от автора.

Като част от сюжета на настоящата книга пък четем как **самият Рагу** преминава през RV обучение в САЩ, което умение да му служи занапред в бъдещата му роля в Департамент Нула. Парадоксът тук е, че когато издавахме първата част на български, **нямахме никаква представа**, че RV ще навлезе в наратива на румънската поредица.¹ На практика връзката винаги е била налична, просто разбрахме за нея съзнателно чак след прочита на настоящата книга. На лично ниво това ни говори, че около книгите витаят определени енергии, към които ние съумяхме да се прикачим подсъзнателно на ниво структура още в генезиса на нещата.

Почитайки конкретния повод, се свързахме повторно със Стефан Стефанов – пионерът, развил дистанционното наблюдение в България. Решихме, че би било символично да ползваме RV метода, за да изследваме гадени елементи на книга, от чийто сюжет RV е основна част :)

Резултатът този път няма да откриете като „приложение“ в края на книжното тяло. За по-доброто му осмисляне той е навременно интегриран на 2 пъти в контекста на нашия следговор, който от своя страна също е смислово разделен на 2. С други думи – чрез RV този път бяха изследвани 2 различни цели, свързани пряко и косвено със сюжета на книгата.

Първата цел касае обстоятелства, представени в 4-та глава, гравитиращи около един секретен обект в Антарктика, за който не е казано почти нищо от Рагу поради „съображения за сигурност“. Тъй като това не бе задоволително за нас, решихме да превърнем въпросния обект в обект на дистанционно наблюдение :) „Дисекцията“ на тази цел протече в 4 фази, които синхронизирахме с ръководителя на проекта Стефан Стефанов. Той рафинира и изработи заданията професионално, а впоследствие работи върху тях заедно с екип от вюъри, които не знаеха предварително целта и работеха „на сляпо“. Резултатите са поместени в първата част на следговора на подходящото за това място.

---

¹ Настоящата книга излиза в Румъния за първи път през 2009 г., а в САЩ – през 2013 г. Този английски превод прочетохме няколко години по-късно.

Втората цел касае един мистериозен митологичен персонаж, за когото няма почти никакви исторически данни. Той не присъства пряко в сюжета, представен ни от Рагу, но по лично наше усещане е свързан с елементи на историята, за която споменахме, че издаваме и цялата книга. Така решихме да обогатим с алтернативна информация общата картина за този персонаж чрез RV. Задачното бе създадено от нас и никои от вюърите не знаеше предварително каква е въпросната цел. Резултатите от това бяха форматираны и организирани от един от участниците в проекта и коректор на настоящата книга – Ивета Андреева¹. Те са публикувани във втората смислова част на следговора ни.

Тук е мястото да благодарим на Стефан, Ивета и всички останали участници, вложили труд и време в тези два проекта! В днешно време импулсивното впускане в неизвестното, породено от чистия ентузиазъм към изкуството, изобщо не е даденост, така че подобни действия подхранват огъня у всички нас и го поддържат жив. Споделяйки подобна на нашата „лудост“, всички тези хора дообогатиха работата ни по книгата, превръщайки крайния резултат в нещо още по-впечатляващо! И тъй като сме свидетели, че Стефан е носителът на този огън и RV е неговата страст, тук заставаме с името си, че всеки, проявяващ интерес към усвояването на дистанционното наблюдение като умение, може да го направи ефективно с негова помощ. Още преди 10 г. започнахме да организираме курсове заедно, с които RV да бъде презентирани на българската публика. Смятаме да продължим да правим това, така че връзка със Стефан и началото на едно ново пътешествие за вас можете да стартирате на e-mail: sunbeamintelligence@gmail.com :)

Продължавайки с благодарностите, ред е да споменем и Тодор Панайотов, който по подобен начин гори за историята на народите и питае любов към разплитането на загадките на цивилизационното ни минало. Той също ни отдели часове за консултации при разясняването на определени исторически процеси, които по необходимост се наложи да засегнем към края на нашия следговор. Признателност отправяме и към

---

¹ На която можем единствено да благодарим, че **съзнателно** се съобрази с не книжовната ни визия за това как трябва да изглежда един текст по отношение на пряката му реч и някои други аспекти, свързани с цялостното форматиране!

проф. Иван Маразов, който, макар и да не погозира за нашето съществуване, със своята работа върху митологията на траките ни помогна да потвърдим за себе си един **изключително ключов** на лично ниво аспект. Той легитимира цяла върволица от преживявания, които допреди това нямаха контекст в консенсусната реалност и вдъхна допълнителна увереност в собствения ни капацитет. Аналогично, нашите почитания получават и множество български етнологии и фолклористи¹, чиято работа бе безценна в реконструкцията на окултните ни преживявания, свързани със златото, и поставянето им в контекст, който може да бъде преведен на езика на лявото полукълбо за аудиторията.

Благодарим сърдечно и на Росен Маринов, който, освен че нарисова корицата на книгата в последния възможен момент, съумя да пресъздаде и визията ни за синхромистичната карта (сигурно вече сте я открили под книгата в черната кутия, в която сме окомплектовали всичко). Повече за нейния смисъл ще разберете във втората част от следговора ни. Техническата страна тук обаче изисква да споменем, че идеята за нея възникна при прогресивното нарастване на точките, съставляващи синхромрежата, която положихме. В известен смисъл навързването на тази синхромрежа на логичен език бе толкова трудно, колкото и съставянето на някои части от следговора на „Завръщане в Монтоук“. Макар множеството канали, които се включват на всяка стъпка, да са отново интегрирани чрез бележки по линия, знаете от опит, че те страшно накъсват основния текст. Въпреки че бележките както винаги са безкрайно ценни и понякога ключови за разбирането на основния текст², не можем да променим механиката зад тях. Ето защо в допълнение бе създадена тази карта, която да „разхлабва гайките“ на лявото полукълбо и да му помага да прави **образни асоциации** в процеса на четене (или в паузите му). Опитавме се да я съставим така, че тя да не работи с информацията, а да въздейства архетипно и да интегрира едно по-холистично осмисляне, след като се запознаете с целия текст. Намираме това за добър начин да бъде запазен мултиконтекстът, с който боравим, а също така – той да остане с вас във времето... ;)

¹ Твърде много на брой, за да бъдат изброявани поименно.

² Поради което горещо препоръчваме да не ги пропускаме, макар да осъзнаваме иронията, че този призив става именно в бележка по линия, която някой би пропуснал :)

Тъй като това е експеримент и за нас самите, и се явява първата ни карта изобщо – няма как да не отбележим, че за нас е нещо ново и вълнуващо! Бихме оценили вашата обратна връзка по въпроса :)

Не на последно място, няколко думи и за следговора ни.

Точно както „месията“ е по-скоро събитие, отколкото личност, така и когато се сменят времената, и респективно правилата на Играта¹, някои от основополагащите тайни на старата матрица изскачат наяве. Говорим за естествен процес, чийто ръководещ принцип е таймингът и прозорецът, който той отваря. Медиумът не е от толкова ключово значение, защото прозорецът сам има нужда да се отвори и това винаги става **все някак**. В известен смисъл Играта **изисква** вълпъщение на тази механика.

„Завръщане в Монтоук“ бе книга, манифестираща тази парадигма. Тя обобщи окултния дух на епохата и очерта основните ъси, около които се разиграваше старата Игра. Понеже това бе **съзнателен акт**, добавихме в самия ѝ край главата „**МИТОЛОГИЯ И СИНХРОНИЧНОСТ НА СЛЕДГОВОРА**“, която хроникираше синхронизацията ни с „големите часовници“ на „Апокалипсиса“. Буквално 2 месеца след излизането ѝ, светът се промени и вече никога няма да бъде същият – нито по формат, нито по геймплей.

Следговорът ни тук не е по-различен и ползва същия прозорец, който все още е открянат поради междинната фаза, в която ще се намираме известно време.

Първата му част касае фината и флуидна механика на Играта, касаеща изпускането на „екзотична информация“² в публичното пространство. Тъй като в този том Раду сам говори за различните властови фракции и изключителната комплексност на световната окултнополитическа сцена, ние самите стъпваме на тази основа, за да се изтласкаме от нея и да се запознаем с някои доста абстрактни методи за влияние над реалността от определени групи, търсещи влияние в земната Игра. Това е постигнато на база вече положената от следговора

---

¹ Имайте предвид, че чисто структурно, всеки преход от една епоха към друга може да бъде наречен „Апокалипсис“.

² От калибъра на настоящата книга например.

на „Завръщане в Монтоук“ структура на симулацията, която е базирана на различни матришки и импланти.

В така положения контекст презентираме и безкрайно пъстроцветната фигура на Падмасамбхава – авторът на пергаментата, преведен и публикуван в книгата. Наричан още „Гуру Ринпоче“, той е същество от ранга на Буда, но с доста пофриволно поведение, което предизвиква множество трудности при тълкуването на личността му – както от метафизична, така и от академична гледна точка. Падмасамбхава е навярно най-великият магьосник, участвал в земната Игра, за когото има останали писмени сведения. Респективно влиянието му върху времевата линия усещаме и до днес след повече от хилядолетие, дори ако вземем простия факт, че той е причината за съществуването на настоящата книга. Митологичният контекст на неговите безбройни приключения е силно необходим, за да можем да илюстрираме споменатата механика на Играта чрез **история**, която уточнихме, че е силно необходима при осмислянето на дадена информация. Разбирането на тънкостите в тази механика ще ви помогне да бъдете по-бдителни при сблъсъка с каквато и да е езотерична информация за в бъдеще.

Втората част от следговора на настоящата книга касае **златото**. Макар да сме писали много за него в предишни наши издания, тук то е разгледано през сечение, което е фундаментално различно както от досегашната ни работа, така и от съществуващата окултна литература по въпроса. Някои тайни на старата платформа, които доскоро **по необходимост** се считаха за „базово табу“, сега могат да нахлуят в масовия фокус по един неутрален начин, по силата на несъзнателния консенсус, позволяващ подобно развитие. Декларирането на това в прав текст не служи на никакви лични нужди, гравитиращи около помпозността или фетишизма. Това изявление е наш **постулат**, който **публично делегира**, че **се позоваваме на условията, гарантирани от определен прозорец за случването на нещо, което е позволено от самата Игра** – ситуация, в която медиаторът няма значение и остава в **центъра**, в простата си роля на проводник. Поради геометрията на нещата – бивайки в центъра, оставаме встрани.

Точно в този смисъл още тук следва да се каже нещо погзнаменателно на една **непреклонна категоричност**.

По всяка вероятност сред вас ще има такива, у които ще възникнат „много сполучливи идеи“ за това как можем да сме ви „допълнително полезни“ в използването на представеното във въпросната част на следговора знание. Най-големият автогол, който можете да си вкарате, е да смятате, че можете „да дадете нещо в замяна“ на някой, посветен на това да поддържа нещо нематериално в реалността – вълшебството. Чисто човешкото сечение за нас тук е, че разказаното създава условията да подхрани магическото усещане у вас, защото хората са тези, които насищат реалността с него. Това обаче не е връзка, която някой постоянно може да набавя вместо вас, нито е „стока“, която може да бъде открита навсякъде. Фактът, че тази връзка вече много трудно се осъществява в реалността, означава, че чезне (от)вътре. Природата на въпросния текст може да ви гушне отново с този аспект на реалността и да почувствате топлината му така, както сте я чувствали като деца, слушайки приказки. И макар това твърдение да звучи твърде клиширано, вие сте тези, които решавате дали да го тривиализирате в собствения си живот или да го разиграете по един начин, водещ ви до по-осезаем контакт. С други думи – какво ще построите постфактум с всичко, предложено тук, е персонално решение, но осъществената връзка е най-голямото съкровище, което ще намерите вследствие на този текст. И тази връзка ще се превръща във все по-ценна „валута“. Прекрачването на този праг и „желанието за още“¹ въвлеча със себе си плащането на **цена**, която ви уверяваме, че не всеки може да си позволи. А тези, които смятат, че могат – обикновено арогантно подценяват ситуацията и подбиват земята (си), вместо да я подхранват.

Притихнете с това, преди да си помислите да правите неуместни предложения, на които единственият наш отговор може да бъде: „мълчанието е злато“.

Което ни напомня, че тъй като след края на книгата на Рагу ви очакват още много изписани от нас думи, може би е по-добре тук да сме по-пестеливи откъм тях :)

Издателство „Паралелна Реалност“

---

¹ Което няма да остане неадресирано в самия текст.